

Arrest

nr. 206 757 van 12 juli 2018
in de zaak RvV X/ IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij advocaat I. OGER
Tervurenlaan 116/6
1150 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 11 juli 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 juli 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13septies en 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat KIWAKANA, die loco advocaat I. OGER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 1 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Inzake dit verzoek neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 30 januari 2017 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 6 februari 2017 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Deze beslissing wordt verzoeker bij aangetekend schrijven van 7 februari 2017 ter kennis gebracht.

1.3. In beroep weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, dit bij arrest van 13 juli 2017 met nummer 189 738.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 6 juli 2018 de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [D.]

voornaam: [B.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Guinee

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Holsbeek op 05/07/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene werd gehoord op 06/07/2018 door de politie Holsbeek en verklaart dat hij hier een relatie heeft met [M.G.]. Dit geeft hem echter niet automatisch recht op verblijf. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Betrokkene verklaart een gezin te vormen met [M.G.]. Deze verklaring kan niet als ernstig worden beschouwd, aangezien blijkt uit het administratief verslag vreemdelingencontrole van 05/07/2018 dat betrokkene bij zijn aanhouding niet ingeschreven staat op hetzelfde adres als [M.G.]. (mevrouw [M.G.] is niet terug te vinden in onze bestanden, waaruit wij concluderen dat ook zij illegaal in het Rijk verblijft).

Betrokkene verklaart dat hij geen minderjarige kinderen heeft in België. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene werd gehoord op 06/07/2018 door de politie van Holsbeek en verklaart dat hij lijdt aan diabetes maar geen medicatie ervoor neemt. Betrokkene toont dus niet aan dat hij lijdt aan een ziekte die hem belemmert om te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 09/02/2017 dat hem aangetekend ter kennis werd gegeven op 11/02/2017 en welk werd verlengd tot 6.08.2017. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

9° Terwijl hij in verband met dit punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek op internationale bescherming heeft ingediend in een andere lidstaat.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 01/12/2015 werd bij beslissing van 30/01/2017 door het CGVS geweigerd.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politie Borsbeek op 05/07/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 09/02/2017 dat hem aangetekend ter kennis werd gegeven op 11/02/2017 en welk werd verlengd tot 6.08.2017. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

9° Terwijl hij in verband met dit punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek op internationale bescherming heeft ingediend in een andere lidstaat.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 01/12/2015 werd bij beslissing van 30/01/2017 door het CGVS geweigerd.

Betrokkene diende op 1.12.2015 een verzoek tot internationale bescherming in. Deze aanvraag werd door het CVS geweigerd op 30.01.2017. Betrokkene ontving vervolgens op 9.02.2017 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 6.02.2017), geldig 30 dagen. Betrokkenes verzoek tot internationale bescherming werd vervolgens definitief afgesloten op 13.07.2017 door een negatieve beslissing van de RVV. Betrokkene kreeg vervolgens een bijkomende termijn om het grondgebied te verlaten tot 6.08.2017. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene werd gehoord op 06/07/2018 door de politie Holsbeek en verklaart dat hij hier een relatie heeft met [M.G.]. Dit geeft hem echter niet automatisch recht op verblijf. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Betrokkene verklaart een gezin te vormen met [M.G.]. Deze verklaring kan niet als ernstig worden beschouwd, aangezien blijkt uit het administratief verslag vreemdelingencontrole van 05/07/2018 dat betrokkene bij zijn aanhouding niet ingeschreven staat op hetzelfde adres als [M.G.]. (mevrouw [M.G.] is niet terug te vinden in onze bestanden, waaruit wij concluderen dat ook zij illegaal in het Rijk verblijft).

Betrokkene verklaart dat hij geen minderjarige kinderen heeft in België. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene werd gehoord op 05/07/2018 door de politie Borsbeek en verklaart dat te vrezen voor zijn leven. Hij verklaart een meisje gedwongen te hebben tot abortus. Vervolgens is dit meisje overleden en betrokkene vreest nu voor zijn leven. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn asielaanvraag van 01/12/2015. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene werd gehoord op 06/07/2018 door de politie van Holsbeek en verklaart dat hij lijdt aan diabetes maar geen medicatie ervoor neemt. Betrokkene toont dus niet aan dat hij lijdt aan een ziekte die hem belemmert om te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

[...].

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het inreisverbod is vervolgens gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : [D.]

voornaam : [B.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Guinee

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 6.07.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

[...]

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 09/02/2017 dat hem aangetekend ter kennis werd gegeven op 11/02/2017 en welk werd verlengd tot 6.08.2017. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

9° Terwijl hij in verband met dit punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek op internationale bescherming heeft ingediend in een andere lidstaat.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 01/12/2015 werd bij beslissing van 30/01/2017 door het CGVS geweigerd.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee/drie jaar:

De asielaanvraag, werd na grondig onderzoek negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt

Betrokkene werd gehoord op 06/07/2018 door de politie Holsbeek en verklaart dat hij hier een relatie heeft met [M.G.]. Dit geeft hem echter niet automatisch recht op verblijf. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Betrokkene verklaart een gezin te vormen met [M.G.].

Deze verklaring kan niet als ernstig worden beschouwd, aangezien blijkt uit het administratief verslag vreemdelingencontrole van 05/07/2018 dat betrokkene bij zijn aanhouding niet ingeschreven staat op hetzelfde adres als [M.G.]. (mevrouw [M.G.] is niet terug te vinden in onze bestanden, waaruit wij concluderen dat ook zij illegaal in het Rijk verblijft).

Betrokkene verklaart dat hij geen minderjarige kinderen heeft in België. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene werd gehoord op 05/07/2018 door de politie Borsbeek en verklaart dat te vrezen voor zijn leven. Hij verklaart een meisje gedwongen te hebben tot abortus. Vervolgens is dit meisje overleden en betrokkene vreest nu voor zijn leven. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn asielaanvraag van 01/12/2015. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene werd gehoord op 06/07/2018 door de politie van Holsbeek en verklaart dat hij lijdt aan diabetes maar geen medicatie ervoor neemt. Betrokkene toont dus niet aan dat hij lijdt aan een ziekte die hem belemmert om te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7 van deze wet, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering onontvankelijk is.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in zoverre gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Verzoeker betoogt dat hij wordt vastgehouden met het oog op repatriëring en dat aldus het uiterst dringend karakter van de vordering afdoende blijkt.

Dit betoog kan worden aangenomen. Aangezien vaststaat dat verzoeker is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet en gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel te worden aangenomen. Verweerder betwist het imminent karakter van de vordering ook niet in de nota met opmerkingen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie*-karakter ervan. Dit *prima facie*-onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig

beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Hij licht het middel toe als volgt:

*“Verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en zal teruggeleid worden naar zijn geboorteland, zijnde Guinee, waardoor hij gescheiden zal worden van MW [G.M.], onderdaan van Congo met een permanent verblijfsrecht in België, met wie hij een vaste relatie heeft sinds begin van het jaar en met wie hij samenwoont (zie stuk 3 en 4).
Zij zijn ook van plan te trouwen binnen de kortste termijnen.”*

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- of gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- of gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- of gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- of gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- of gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- of gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker beroept zich op een gezinsleven in België. Hij stelt in dit land sinds begin 2018 een vaste relatie te hebben met mevrouw G.M., van Congolese nationaliteit en met een permanent verblijfsrecht. Hij stelt ook met haar samen te wonen en dat hij en zijn partner binnen de kortste termijnen willen trouwen.

Een eenvoudige lezing van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten leert dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van deze beslissing rekening heeft gehouden met verzoekers verklaring dat hij in België een relatie heeft. Hij wijst erop dat dit gegeven verzoeker nog niet automatisch recht geeft op een verblijf. Hij geeft aan dat voor hem een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet of onvoldoende blijkt, waar uit het administratief verslag vreemdelingencontrole

van 5 juli 2018 niet blijkt dat verzoeker dan staat ingeschreven op hetzelfde adres als zijn voorgehouden partner. Hij stelt nog dat een persoon met de naam van de partner zoals opgegeven door verzoeker niet kan worden teruggevonden in de bestanden, waardoor het voorkomt dat de partner ook in illegaal verblijf is. De gemachtigde van de staatssecretaris wijst verder op verzoekers eigen verklaring dat hij geen minderjarige kinderen heeft in België.

Het EHRM oordeelt dat het begrip ‘*gezin*’ niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk, maar ook andere *de facto*-gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Zowel de stabiele *de facto*-partnerrelatie tussen samenwonende personen van eenzelfde geslacht, als de relatie tussen personen van een verschillend geslacht in dezelfde situatie, valt onder het begrip “*gezinsleven*” (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64).

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als ‘*gezinsleven*’ in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Uit recente rechtspraak blijkt dat samenwoning geen absolute vereiste is. Het feit dat een koppel niet samenwoont, omwille van professionele of sociale redenen, doet op zich geen afbreuk aan de stabiliteit, duurzaamheid of standvastigheid van een relatie (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 65). Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is dus niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen ook door andere elementen kan worden aangetoond.

In casu overtuigt verzoeker niet dat er sprake is van een hechte, effectief beleefde en standvastige relatie die als gezinsleven onder de bescherming kan vallen van artikel 8 van het EVRM. Het enige dat thans voorligt zijn verklaringen van verzoeker en mevrouw G.M. dat zij een relatie zouden hebben sinds begin van dit jaar. Overige, tastbare bewijzen die kunnen wijzen op een relatie, laat staan een duurzame relatie liggen niet voor. Het betreft in ieder geval ook nog maar een prille relatie. Verzoeker stelt nog dat hij samenwoont met zijn partner. In zijn feitenrelaas geeft hij meer concreet aan dat hij begin januari van dit jaar is gaan inwonen bij mevrouw G.M. op een adres te Sint-Gillis. Hij toont evenwel niet concreet aan dat hij samenwoont met mevrouw G.M.. Hij duidt niet waaruit zulks dan precies zou moeten blijken. Toen verzoeker op 6 juli 2018 werd gehoord door een inspecteur van de politie verklaarde hij ook slechts dat hij een relatie heeft met een vrouw met een gelijkende naam “*wonende in Brussel, naast de gevangenis van Vorst. De straatnaam is onbekend*”. Het gegeven dat verzoeker na het nemen van de bestreden beslissingen wel een concreet adres kan geven, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat dit niet het geval was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen zelf. Het door hem bijgebrachte stuk van ‘*Constats asbl*’ dat verzoeker ondertekende op 22 januari 2018 vermeldt bovendien dat verzoeker op dat ogenblik verbleef op een adres te Luik, hetgeen niet strookt met zijn huidige verklaring dat hij sinds begin januari van dit jaar is gaan inwonen bij mevrouw G.M.. In het licht van hetgeen voorafgaat, liggen dan ook onvoldoende elementen voor om een effectieve samenwoning te kunnen vaststellen. Verzoeker brengt ook geen andere concrete elementen naar voor waaruit dan alsnog een hechte en standvastige relatie kan blijken. Er blijkt zo ook niet dat verzoeker, tijdens het gehoor op 6 juli 2018, veel concrete gegevens over zijn voorgehouden vriendin kon meedelen. Naast het gegeven dat hij geen concreet verblijfsadres kon opgeven van deze vriendin, blijkt intussen ook dat de opgegeven naam – meer bepaald de achternaam – van deze vriendin niet geheel klopte met haar werkelijke (achter)naam. Ook kon verzoeker de geboortedatum van zijn voorgehouden vriendin niet meedelen. Er blijken verder geen concrete ondernomen stappen om de voorgehouden relatie te officialiseren, zoals stappen om een wettelijke samenwoning aan te gaan of in het huwelijk te treden. Waar verzoeker thans stelt dat hij en zijn partner van plan zijn “*binnen de kortste termijnen*” te huwen betreft het niet meer dan een blote bewering. Er is ten slotte geen sprake van kinderen.

Nu verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn relatie beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, blijkt niet dat een verdere belangenafweging zich opdringt.

In de thans voorliggende omstandigheden blijkt geen ernstige grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM.

Het eerste middel is niet ernstig.

3.3.2.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de formele motiveringsplicht.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Doordat:

Verweerder een beslissing heeft genomen die evenwel niet afdoende werd gemotiveerd.

Terwijl:

De formele of uitdrukkelijke motiveringsplicht die de wettelijke verplichting inhoudt om de materiële motivering in het individueel besluit zelf op te nemen. Bij de formele motiveringsplicht stelt zich met andere woorden de vraag of de motieven die de beslissing in rechte dragen naar behoren werden verwoord in de beslissing.

De overwegingen moeten onder meer duidelijk, concreet, nauwkeurig, draagkrachtig en waarheidsgetrouw zijn.

Voor zover de concrete en correcte feiten in overweging werden genomen door verweerder – quod non –, is de motivering in ieder geval niet afdoende.

In casu, heeft de Heer [D.] verklaard dat hij een vaste relatie heeft met MW [G.M.] dat hij bij haar is ingetrokken.

Hun adres in Brussel heeft hij aan de politie doorgegeven.

Uit de beslissing blijkt dat de identiteit van de partner van de heer [D.] foutief werd opgenomen waardoor de tegenpartij tot het besluit is gekomen dat het waarschijnlijk over een persoon in illegaal verblijf gaat, wat niet het geval is.

Voormelde motivering is derhalve geenszins in concreto opgesteld daar foutieve gegevens in overweging werden genomen. Het gebrek aan formele motiveringsplicht bevestigt enkel het standpunt van verzoekster, met name dat er een mogelijke schending is van artikel 8 EVRM.

Er moet ook vastgesteld worden dat de beslissing werd genomen voor de reden dat: "Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 09/02/17 dat hem aangetekend ter kennis werd gegeven op 11/02/17 en welk werd verlengd tot 6/08/17. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is niet waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing".

De motivatie hier ook blij gebrekkig te zijn daar de Heer [D.] enkel één bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft hetzij het bevel dd. 9/02/17 naar aanleiding van de negatieve beslissing van het CGVS.

De negatieve beslissing van het CGVS werd geschorst door de indiening van een verzoekschrift tot hervorming voor de RVV op 1 maart 2017.

Geen andere bevelen om het grondgebied te verlaten werden betekend aan de heer [D.] tot zijn aanhouding.

Het staat niet vast dat hij geen vrijwillig gevolg zou geven aan een nieuwe beslissing.”

De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven in rechte en in feite weergeeft op basis waarvan dit bevel is genomen.

De beslissing motiveert dat verzoeker bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en omdat hij op het Schengengrondgebied verblijft zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, meer bepaald een geldig paspoort en een geldig visum. Hierbij wordt ook verder gemotiveerd in het licht van de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zoals reeds werd vastgesteld, wordt ingegaan op verzoekers verklaring dat hij in België een relatie heeft. De gemachtigde van de staatssecretaris wijst erop dat dit gegeven verzoeker nog niet automatisch recht geeft op een verblijf. Hij geeft aan dat voor hem een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet of onvoldoende blijkt, waar uit het administratief verslag vreemdelingencontrole van 5 juli 2018 niet blijkt dat verzoeker dan staat ingeschreven op hetzelfde adres als zijn voorgehouden partner. Hij stelt nog dat een persoon

met de naam van de partner zoals opgegeven door verzoeker niet kan worden teruggevonden in de bestanden, waardoor het voorkomt dat de partner ook in illegaal verblijf is. De gemachtigde van de staatssecretaris wijst verder op verzoekers eigen verklaring dat hij geen minderjarige kinderen heeft in België. Ten slotte merkt hij op dat verzoeker weliswaar verklaart diabetes te hebben, maar hij hiervoor geen medicatie neemt. Hij stelt dat bijgevolg niet blijkt dat verzoeker lijdt aan een ziekte die hem belemmert te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst.

Er wordt verzoeker vervolgens geen termijn voor vrijwillig vertrek toegekend op grond van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet en omwille van een risico op onderduiken. In dit verband wordt allereerst gemotiveerd dat verzoeker niet meewerkt of heeft meegewerkt met de overheden, waar hij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en hij geen bewijs levert dat hij op hotel logeert. Vervolgens stelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoeker duidelijk heeft gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. In dit verband stelt hij meer concreet als volgt: *“Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 09/02/2017 dat hem aangetekend ter kennis werd gegeven op 11/02/2017 en welk werd verlengd tot 6.08.2017. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.”* Ten slotte wordt gemotiveerd dat verzoeker, waar hij op dit punt werd ondervraagd, heeft verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in een andere lidstaat.

De gemachtigde van de staatssecretaris wijst er ook nog op dat verzoekers verzoek om internationale bescherming grondig werd onderzocht door de commissaris-generaal en de Raad, en uit dit onderzoek redelijkerwijze kan worden afgeleid dat verzoeker geen reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Hierbij werden de door verzoeker tijdens zijn gehoor van 6 juli 2018 aangehaalde elementen ook reeds beoordeeld. Er wordt opgemerkt dat het administratief dossier geen stukken bevat die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de commissaris-generaal en de Raad de veiligheidssituatie in verzoekers herkomstland in die mate zou zijn gewijzigd dat verzoeker bij een terugkeer alsnog een risico loopt op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Een eenvoudige lezing van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten leert op het eerste zicht dat de inhoud verzoeker toelaat kennis te nemen van de motieven in rechte en in feite die tot deze beslissing hebben geleid en de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Verzoeker maakt het tegendeel niet aannemelijk.

Op lezing van de motivering inzake het risico op onderduiken blijkt ook op voldoende wijze dat verzoeker enkel wordt tegengeworpen geen uitvoering te hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 februari 2017, dat hem ter kennis werd gebracht bij aangetekend schrijven van 7 februari 2017, om te besluiten dat het weinig waarschijnlijk is dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan de nieuwe (verwijderings)beslissing. De vermelding *“vorige beslissingen tot verwijdering”* betreft duidelijk een materiële vergissing, waar in de voorgaande bespreking enkel specifiek wordt verwezen naar het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 februari 2017.

De formele motiveringsplicht heeft verder geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de ten zijnen opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat hij in staat is te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de hem ter beschikking staande rechtsmiddelen (RvS 4 juli 1996, nr. 60.751). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker lijkt voor te houden, houdt de naleving van de formele motiveringsplicht geen verband met de inhoudelijke of juridische correctheid van de in een beslissing tot uiting gebrachte motieven (cfr. wat de inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie: Cass. 10 januari 1979, *Arr.Cass.* 1978-79, 522, alsook wat de feitelijke correctheid betreft: RvS 18 november 1993, nr. 44.948).

Louter ten overvloede merkt de Raad nog op dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing het verblijfsadres van zijn vriendin, waar hij tevens stelt te wonen, heeft doorgegeven. Uit het gehoorverslag van 6 juli 2018 blijkt dat verzoeker op dat ogenblik geen concreet adres kon geven. Er blijkt dan ook niet dat hiermee rekening kon worden gehouden. Er blijkt verder op het eerste gezicht ook niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris ten kwade kan worden geduid dat hij de (achter)naam van de voorgehouden vriendin van verzoeker niet geheel correct heeft weergegeven in de bestreden beslissing, en haar dus ook niet kon terugvinden in de registers, waar hij op dit punt is voortgegaan op de eigen verklaringen ter zake van verzoeker zelf. Verzoeker kon hierbij bovendien ook geen geboortedatum van zijn vriendin geven, of een adres. Verzoeker ondertekende het gehoorverslag van 6 juli 2018. In het licht van de

voorgaande bespreking in het kader van artikel 8 van het EVRM, waarbij werd vastgesteld dat niet blijkt dat de voorgehouden relatie beschermenswaardig is onder deze verdragsbepaling, blijkt ook niet dat verzoeker een voldoende belang heeft bij zijn kritiek op het motief in de bestreden beslissing dat de partner vermoedelijk in illegaal verblijf is. Verzoeker geeft ten slotte nog op algemene wijze aan dat hij niet akkoord gaat met de vaststelling in het bestreden bevel dat hij duidelijk heeft gemaakt zich niet te willen houden aan de verwijderingsmaatregel, maar dit wijst *prima facie* nog niet op enige onregelmatigheid of onwettigheid.

Op het eerste gezicht blijkt geen schending van de formele motiveringsplicht.

Het tweede middel is niet ernstig.

3.3.2.3. Verzoeker heeft geen ernstig middel aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen wat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten betreft. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Onderzoek van de vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid in zoverre gericht tegen het inreisverbod.

4.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.1.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De Raad wijst er op dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting die het uiterst dringend karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstige nadeel zich zou voordoen.

4.1.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoeker toont niet aan dat *in casu* een hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing is vereist en dat indien de vordering zou worden ingesteld via de gewone schorsingsprocedure deze onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren. In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij is vastgehouden met oog op verwijdering en dat het gelet op de imminente repatriëring noodzakelijk is dat dringend onderzoek wordt gedaan naar de opgeworpen grieven. De summiere uiteenzetting in het verzoekschrift inzake de voorwaarde van uiterst dringende noodzakelijkheid heeft voornamelijk betrekking op het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering, en volstaat niet om aannemelijk te maken dat een gewone schorsingsprocedure eveneens te laat zou komen voor het met deze vordering eveneens bestreden inreisverbod.

In casu stelt de Raad dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, in zoverre deze gericht is tegen het bestreden bevel met terugleiding naar de grens, wordt verworpen.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkel concreet gegeven aanbrengt waaruit blijkt dat zijn onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied absoluut noodzakelijk zou zijn waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst om te vermijden dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel, in zoverre dit in onderhavig geval voldoende werd uitgewerkt, zich zou voltrekken.

Ter terechtzitting stelt verzoeker zich op dit punt te gedragen naar de wijsheid.

In deze omstandigheden is dan ook niet aangetoond dat de uiterst dringende behandeling van de vordering tegen dit inreisverbod zich opdringt. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in zoverre gericht tegen het bestreden inreisverbod dient dan ook te worden verworpen nu niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid.

4.2. Op lezing van het verzoekschrift is het daarnaast ook onmiddellijk duidelijk dat verzoeker geen specifiek middel heeft ontwikkeld gericht tegen het bestreden inreisverbod, zodat evenmin een ernstig middel blijkt.

4.3. De vaststelling dat er niet is voldaan aan twee van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

I. CORNELIS